

Av **eldste Donald L. Hallstrom**
i De syttis presidentskap

Hva slags menn?

Hvilke endringer er nødvendige for at vi skal bli den slags menn som vi burde være?

Når vi ser for oss dette verdensomspennende møtet, blir vi minnet på at ingenting kan sammenlignes med denne forsamlingen – noe sted. Hensikten med prestedømmsmøtet på generalkonferansen er å lære prestedømsbærere hva slags menn vi skulle være (se 3 Nephi 27:27), og å inspirere oss til å nå dette idealet.

I mine år i Det aronske prestedømme på Hawaii for et halvt

århundre siden, og som misjonær i England, pleide vi å samles i møtehus for (med intens innsats) å lytte til prestedømmsmøtet ved hjelp av en telefonforbindelse. I de senere år har satellitter muliggjort sendinger til utvalgte steder i Kirken med de enorme parabolantennene, slik at vi kunne både høre og se møtene. Vi var dypt imponert over den teknologien! Få kunne ha forestilt seg dagens verden, der alle som har tilgang til

Internett med en smarttelefon, et nettbrett eller en datamaskin, kan motta budskapene fra dette møtet.

Men denne vesentlig økte tilgangen til Herrens tjeneres røst, som er det samme som Herrens egen røst (se L&p 1:38), har liten verdi med mindre vi er villige til å motta ordet (se L&p 11:21) og deretter følge det. Enkelt sagt blir hensikten med generalkonferansen og prestedømmsmøtet bare oppfylt dersom vi er villige til å handle – hvis vi er villige til å forandre oss.

For noen tiår siden var jeg biskop. Over en lengre periode møtte jeg en mann i menigheten som var mange år eldre enn meg. Denne mannen hadde et problemfylt forhold til sin hustru og hadde mistet kontakten med barna. Han slet med å holde på en jobb, hadde ingen nære venner og opplevde omgang med menighetens medlemmer så vanskelig at han var uvillig til å tjene i Kirken. I løpet av en intens diskusjon om utfordringene i livet hans, lente han seg mot meg – som sin konklusjon på våre mange samtaler – og sa: “Biskop, jeg har kort lunte, og det er bare sånn jeg er!”

Denne uttalelsen sjokkerte meg den kvelden og har hjemsoekt meg siden. Da denne mannen bestemte seg – når noen av oss konkluderer med – “Det er bare sånn jeg er”, gir vi opp vår evne til å forandre oss. Vi kan like gjerne heise det hvite flagget, legge ned våpnene, erkjenne nederlaget og overgi oss – enhver utsikt til å vinne er borte. Selv om noen av oss kanskje tror at dette ikke beskriver oss, viser vi kanskje alle med minst en eller to dårlige vaner at “Det er bare sånn jeg er.”

Vel, vi møtes på dette prestedømmsmøtet fordi den vi er, ikke er den vi kan bli. Vi møtes her i kveld i Jesu Kristi navn. Vi møtes med tillit til at hans forsoning gir hver og en av oss – uansett svakheter, skrøpeligheter eller

å motta Det melkisedekske prestedømme og utføre en heltidsmisjon. I 1986 ble han ordinert til eldste og kalt til å virke i India. Det var ikke lett å gå – men han gjorde sitt beste med en stokk i hver hånd. Han falt ofte – men det var aldri snakk om å gi opp. Han hadde bestemt seg for å utføre en misjon hederlig og hengivent, og det gjorde han.

Da vi møtte bror Nulu, nesten 20 år etter hans misjon, tok han muntert imot oss der veien sluttet, og ledet oss langs en ujevn sti til hjemmet på to rom som han delte med sin hustru og tre barn. Det var en ekstremt varm og ubehagelig dag. Han gikk fortsatt med store vanskeligheter, men det var ingen selvmedlidenhet. Ved sin egen flid har han blitt lærer, og underviser barna i landsbyen. Da vi kom inn i hans beskjedne hus, ledet han meg umiddelbart til et hjørne og fant frem en eske som inneholdt hans viktigste eiendeler. Han ville at jeg skulle se et papir. Der sto det: “Med gode ønsker og velsignelser til eldste Nulu, en tapper og glad misjonær; [datert] 25. juni 1987. [Signert] Boyd K. Packer.” Ved den anledningen, da daværende eldste Packer besøkte India og talte til en gruppe misjonærer, bekreftet han for eldste Nulu hans muligheter. I hovedsak fortalte bror Nulu meg den dagen i 2006 at evangeliet hadde forandret ham – permanent!

På dette besøket til familien Nulus hjem ble vi ledsaget av misjonspresidenten. Han var der for å intervju bror Nulu, hans hustru og hans barn – slik at foreldrene kunne motta sin begavelse og bli beseglet, og at barna kunne bli beseglet til sine foreldre. Vi fortalte også familien at vi hadde ordnet det slik at de kunne reise til Hong Kong Kina tempel for å motta disse ordinansene. De gråt av glede da deres etterlengtede drøm skulle gå i oppfyllelse.

avhengighet – evnen til å forandre oss. Vi møtes i håp om at vår fremtid, uansett fortid, kan bli bedre.

Når vi deltar på dette møtet med “ærlig hensikt” om å forandre oss (Moroni 10:4), har Ånden full tilgang til vårt hjerte og sinn. Slik det ble åpenbart for profeten Joseph Smith: “Og det skal skje at i den grad de... utøver tro på meg” – husk at tro er et kraftens og handlingens prinsipp – “vil jeg utøse min Ånd over dem på den dag de kommer sammen” (L&P 44:2). Det betyr i kveld!

Hvis dere tror at deres utfordringer er uoverstigelige, la meg fortelle

dere om en mann vi møtte i en liten landsby utenfor Hyderabad i India i 2006. Denne mannen viste en forbillig villighet til forandring. Appa Rao Nulu ble født på landsbygden i India. Da han var tre år gammel, fikk han polio og ble fysisk funksjonshemmet. Samfunnet hans lærte ham at mulighetene hans var sterkt begrenset. Men som ung voksen møtte han våre misjonærer. De lærte ham om en større mulighet, både i dette livet og i evigheten som kommer. Han ble døpt og bekreftet som medlem av Kirken. Med et betydelig større perspektiv satte han seg som mål

Hva forventes av en bærer av Guds prestedømme? Hvilke endringer er nødvendige for at vi skal bli den slags menn vi burde være? Jeg har tre forslag:

1. Vi må være prestedømmsmenn! Enten vi er unge menn med Det aronske prestedømme eller menn med Det melkisedekske prestedømme, må vi være prestedømmsmenn og vise åndelig modenhet fordi vi har inngått pakter. Paulus sa: "Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn. Men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige" (1 Korinterbrev 13:11). Vi skulle være annerledes fordi vi har prestedømmet – ikke arrogante eller hovmodige eller nedlatende, men ydmyke, lærevillige og saktmodige. Å motta prestedømmet og dets forskjellige embeder burde bety noe for oss. Det burde ikke være et overfladisk "overgangsrituale" som automatisk finner sted ved visse aldre, men en hellig pakthandling som gjøres gjennomtenkt. Vi burde føle oss så privilegert og så takknemlig at alle våre handlinger viser det. Hvis vi bare en

sjelden gang tenker på prestedømmet, må vi forandre oss.

2. Vi trenger å utføre tjeneste! Det sentrale med hensyn til å bære prestedømmet, er å foredle vårt kall (se L&p 84:33) ved å tjene andre. Å unngå vår viktigste oppgave som er å tjene vår hustru og våre barn, å ikke ta imot eller passivt utføre kall i Kirken, eller ikke bry oss om andre med mindre det er praktisk, er ikke den vi skulle være. Frelseren erklærte: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din fornuft og av all din makt" (Matteus 22:37), og tilføyde senere: "Dersom du elsker meg, skal du tjene meg" (L&p 42:29). Egoisme er det motsatte av prestedømsansvar, og hvis det er et personlighetstrekk vi har, må vi forandre oss.

3. Vi må være verdige! Jeg har kanskje ikke eldste Jeffrey R. Hollands evne, da han talte på et prestedømmsmøte for noen år siden, til å "stå ansikt til ansikt med dere, med akkurat nok glød... til å svi øyenbrynene deres" ("Vi er alle kalt," *Liahona*, nov. 2011, 45), men, kjære brødre, vi må våkne opp til hvordan allment akseptert praksis i verden

kveler vår kraft i prestedømmet. Hvis vi tror vi kan ha den minste befattning med pornografi, brudd på kyskhetsloven eller uærlighet i noen form, uten at det påvirker familien negativt, blir vi bedratt. Moroni uttalte: "Se til at dere er verdige i alt dere gjør" (Mormon 9:29). Herren befalte kraftfullt: "Og nå gir jeg dere en befaling at dere skal ta dere i vare og gi flittig akt på det evige livs ord" (L&p 84:43). Hvis det er noen uoppgjorte synder som hindrer vår verdighet, må vi forandre oss.

Det eneste komplette svar på spørsmålet Jesus Kristus stilte: "Hva slags menn burde dere være?" er det ene han kort, konsist og dypsindig ga: "Likesom jeg er" (3 Nephi 27:27). Oppfordringen "kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham" (Moroni 10:32), både krever og forventer en forandring. Heldigvis har han ikke overlatt oss til oss selv. Og hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet ... Da vil jeg la det svake bli til styrke" (Ether 12:27). Hvis vi stoler på Frelserens forsoning, kan vi forandre oss. Det er jeg sikker på. I Jesu Kristi navn. Amen. ■